

Nuorten Osasto

Nuorison sosiaalidemokratinen kasvatus

(Anton Huotarin mukaan.)

Ei liene yhtään sosialidemokraattia, joka ei uskoi sosiaalidemokratian suureen tulevaisuuteen. Ja jokapäiväinen kokemus antaa tälle tukea. Hengen silvillä lentää aatoksemme silloin tällöin tulevaisuuteen, aikaan sellaiseen, jolloin aatteemme perusopit ovat totutuneet, työntekijän riisto lakannut ja yhteiskuntajärjestys muodostettu sopusointuun ihanteittemme kanssa.

Mutta jokaisella aatteella, joka tahtoo olla tulevaisuuden aate, täytyy ehdottomasti olla nouseva polvi puolellaan. Ilman sitä täytyy sen pakostakin kuihtua. Bernard Shaw panee maantierosvon suuhun sanat: "Vasta sitten kun liike osottaa voivansa levitä rosvojenkin sekaan, voi se toivota valtiollista enemmistöä." Muutamalla sanan rosvojen sijaan "nuorison", voimme täydellä syyllä allekirjottaa tämän lausunnon.

Tulevaisuus on nuorison, ja sentähden on tämä nuoseva voima valloittava puolellemme.

Sosiaalidemokratisessa liikkeessä toimineet henkilöt tuntevat varsin hyvin, kuinka vaikeata on saada vanhempi väestö käsittämään aatettamme, niin selvä kuin se onkin. Vanhoja käsityksiä ja ennakkoluuloja ei murreta muutamassa tunnissa. Nuorena opittu tieto ei tahdo lähteä vähällä pois. Vaikka sosialidemokratia jokaiselle työläiselle on varma vapautuksen oppi, niin siitä huolimatta ei suinkaan ole vähäisintä se vastustus, joka sen osaksi tulee juuri työväestön ja muiden asemansa puolesta näihin verrattavien henkilöiden puolelta.

Vasta pitempiäikäisen herätystyön kautta ovat heidän mielen muuttuneet suopeiksi omalle asialleen. Kuinka paljon helpompaa onkaan voittaa nuori, helkkuva mieli sykkimään sosialidemokratian suuriin ihanteiden puolesta. Kun kapitalistinen maailma käyttää tilaisuutta hyväkseen kaikin keinoin juurruttaakseen nuorisoon omia ihanteitaan, on meidän riennettävä käyttämään juuri samaa keinoa oman mailmankatsomaksemme juurruttamiseksi nuosevaan polveen.

Jos sosialidemokratia aikoo onnistua, täytyy sen ottaa oppia vastustajistaankin. Nuorisoon on kohdistettava toiveemme ja heidän keskuudessaan alettava käydä "ristiretkiä". Varhaisemmalta iältä sopivat nuorisolle ihanneliitot, kehittyneemmällä iällä sosialistiset nuoriso-osastot.

Ihanneliitoissa kylvetään sosialismin siemeniä lasten herkkiin mieliin pyhäkoulunopetuksen muodossa. Nuorisoliitoissa taas on toiminta järjestetty tavalliseen yhdistyselämän tapaan, sillä erotuksella vain, että kokousten

ohjelmat ovat järjestettävät sopusointuun nuorison luontaisten taipumusten kanssa. Ohjelma on järjestettävä sellaiseksi, ettei nuoriso tunne olevansa missään hartausseurassa, vaan todellisessa toveripiirissä, jossa ymmärretään nuoruudelle antaa osansa, mutta jossa käytetään aikaa myös vakavaan työhön ihanteiden hyväksi.

Ikävä on ollut havaita sitä ynsyyttä, jota usein vanhempien toverien puolelta on osotettu niinhäyvin ihanneliitto-työtä kuin sosialidemokratista nuorisoliikettäkin kohtaan. Niitä on paljon henkilöitä, jotka iäin karttuessa eivät muista nuorina olleensaakaan. Seurankseen siitä on nuorison huvitusten kieltäminen. Ja koska nuoriso ei sosialidemokratisissa yhdistyksissäkään voi olla huvitusta vailla, niin joudutaan siihen, että tuollaiset mieleltään vanhat henkilöt tuomitsevat hyljättävänä kaiken nuorison osaston poliittisiin riitoihimme. Tuollaiset henkilöt eivät tule huomanneeksi, että jos me kiellämme nuorison, niin nuoriso myös kieltää meidät. Nuoriso etsii muuta seuraa. Porvarillinen nuorisoliike y. m. samantapaiset ottavat heidät avosylin vastaan. Toiset jäävät katuelämän vaikutuksen alaiseksi ja se ei suinkaan ole ihanneliite, johon meidän kammatkaisi nuorisomme johtaa.

Viisainta minkä voimme tehdä, on nuorison saattaminen ystäviksemme. Kun tahdomme ymmärtää heitä ja toimimme sen mukaan, ymmärtävät he myös meitä. Ja onhan tämä yhteisymmärryksen aikaansaaminen aivan helppoa. Asettamalla rinnan sekä periaatteellista että kevyempää ohjelmaan tulevat molemmat tarkoitukset täytetyiksi.

Nuorisoon katseemme! Sieltä nousee meille lukematon joukko taistelijoita, kun vaan osaamme niitä kasvattaa. Vanha polvi ei jaksa riittävästi meitä käsittää, sillä ei ole kylliksi uskoa meidän asiaamme, koska se on kasvatettu toisia ihanteita silmällä pitäen. Sille on opetettu suurimpina hyveinä nöyryyttä alistuvaisuutta ja kärsimysten kantamista.

Me sen sijaan opetamme työntekijöitä nostamaan päänsä korkealle, luottamaan itseensä, ottamaan oikeutensa ja työskentelemään nykyisen nurinkurisen yhteiskunnan muuttamiseksi oikeuden yhteiskunnaksi, jossa jokainen henkilö on korotettu arvoonsa.

Sosiaalidemokratian kasvatus työ on aatteemme suuren tulevaisuuden varmin turva. Sentähden ei ole meillä varaa sitä missään laiminlyödä.

Tietämättömyys on pahe.
Sokrates.

NAISTEN OSUUSKOTI
2185—15th St.
SAN FRANCISCO, CAL.
Telefoni: Market 3958
SAN FRANCISCO

KATKELMIA

J. L.

Siihen aikaan tapahtui, että kahdeksantoistavuotias nuorimies Mikael Söyrharjun myllyltä — mylly on varjoisassa laaksossa kylävaaranteen alla, hopeainen, kumiseva putous sitä käyttää — vanha ja raihnainen oli mylläri, vaimonsa jo aikaa sitten kuollut; poika oli palannut vieraista kylästä palveluksesta hoitamaan isänsä ammattia maksuen myllyveroä Söyrharjun isännälle — siihen aikaan tapahtui kerran, että Mikael, muuten tunnettu yleensä umpimieliseksi ja sävyiseksi, kuten köyhän kuulemma ainakin tulisi olla — tapahtui kerran, että Mikael kylällä talkookisoissa yritti iskeä nuoren miehen selkään. Hänet estettiin siitä, hänet ajettiin kemuista pois.

Yksin hän harhaili kotiin sydänyöllä etsin syrjäpolkuja pelon pientarilla humalistojen ja saunain tausten pimeydessä; oli kuin olisi pahantekijä ja julkisesti kirkossa häväisty. Säikkyi askeltensa kuminaa kyläraitilla kuin takaa-ajettu murhaaja. Hulluna, järjetönä, villinä oli kuin se, mikä on nälkään kuolemaisillaan ja leipää etsii. Kotona heittäytyi hervotonna haavan lehdille aitaansa permaunolle. Vatvoiko, nukkuiko?

Oli kuin huumauksessa, itänyt ei ainoaa ajatusta aivoissaan, jotka olivat kuin kuumaa liijyä täyteen valetut, silmiä poltti ja ohimoissa jyski niin että olisi kuulut veren niistä ulos purskahtavan. Sokeana, raskaana vuoti suonissa veri ja rintakehää ahdisti kuin olisi joku sitä rautanyrkillä kokoon kuristanut tai tahtonut tylsällä veitsellä sydänalaa halaista. Rinnassa kuin hukana nälkä ja sydämessä tuska, tuska!

Niin tuli hurjana rakkaas. Ystävät te ette ole tienneet mikä on metsäeläinten epäluuloinen, villi, kylmä rakkaas.

Kauan sitten oli Mikaelin rinnassa sinnyt se mato, aina saakka kun hän isän sairastuttua palasi vierailta seuduilta kotikylälle ja näki Matalaan tumman tukan upena kiiltävän, silmäin kummallisen palavana, melkein ilkkuvina välähtävän, suun sopissa väristen hillittömän hymyn. Sydämen ympärille oli silloin kietoutunut se rakkauten käärmepoikanen ja alkanut puristella sitä sydäntä niin että se usein oli oli pakahtua tuskasta.

Vaan nyt se oli pahempi kuin koskaan ennen, sillä se kyyn poikanen, kavalin ja mustin, oli nyt suureksi kasvanut ja saanut myrkyhampaansa — mustasukkaisuuden.

Ne hampaat, terävät ja pistävät se ikeniä myöten oli Mikaelin sydämeen iskent, karvasta myrkyä valanut hehkuvaan vereen.

Eikä syytä ollut muuta kuin että Matalaena oli talkoopaikan viulujen helinässä rohtinut tans-

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

sia muidenkin kuin Mikaelin kanssa. Mikael näki Matalaan toisen seurassa, toinen oli rikas ja hänen rinnallaan hohtivat hopeasoljet, vaan Mikaelin yllä oli kulunut sarkatakki ja köyhäksi hän itsensä tunsi.

Mikael näki Matalaan riehmittävän, silloin ajatellen köyhyyttään, mailma silmissään musteni, hän sokeni vallan, vain yhden hän näki: Matalaan keralla toisen. Pisti ensi kertaa se käärmä, muuta ei nyt muista kuin että sanoivat talkoopaikassa hänen koettaneen iskeä toista puukolla. Eikä hän kadu sitä että yritti iskeä ja että nyt yksin kivussa makaa!

NOSTA SOIHU-SI KORKEALLE.

Nosta soitutisi korkealle
Näytä tietä toisille.
Vala taidetta ympärilles'
Puhu pienille veljille.

Puhu aatteesta veljeyden
Myös ihmisyyden uskosta,
Ja kuinka paremmaksi
Oisi tehtävä tää maailma.

Tämä maailma hyvä oisi
Vaan huono sen järjestys. —
Sä tietoa veljilles' vieös
Heille valaise ymmärrys.

Kerro miten maailma voisi
Olla onnela kaikille,
Jos ei muutamain harvain heruus

Tuottais' tuskia miljoonille.

Nosta soitutisi korkealle
Se nosta jo aikanaan
Sä valon väkettä nävtä
Tähän pimeään maailmaan,
Helmi Mattson.

"SIVEYS"

(Kappaleita Kaite Kissanen s. n. kirjoituksesta.)

Palaamme taiteilijajoungesta. Kun on kohonnut taivaalle ja katselee kylmäntoisena.

Hänen puuhkansa putoaa katuojaan, mutta hän antaa sen jäädä sinne ja kävelee edelleen, ikäänkuin ei olisi mitään tapahtunut, ruumis hieman horjuen.

Hän on kaunis terracotta puvussa.

Hän käyttää matalakorkoisia kenkiä ja se sopii hänen vartalolleen, joka toisinaan voi muistuttaa klassillisen ajan naispatsaita. Hänen hiuksensa pilkistävät pienen hatun alta, nuo kauniit, vaaleat hiukset, jotka ovat kietoutuneet pään ympärille kuin hohtava käärmä.

Hänen kova, valkea katensa puristuu lujasti käsivarteeni — se on tullut taltassa kovaksi kuin marmori; hän on tavattoman väkevä. Kerran kuritti hän haisevan katujätän perinpohjin, kantaa sen sitten läheisimmän laakarin luo sidottavaksi. Hän voi nostella suuria marmorimöhkäleitä yksin pöydälle. Hän intoo syvästi hentoja naisia, jotka tuoksuvat hajuvesille, mutta eivät